

ἐνδιαφέρον της ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μας τῶν ἐν φυλακῇ ἀποτελοῦσι τοὺς τιμαλφεστέρους ἀδάμαντας οἱ ὅποιοι κοσμοῦσι τὸ στέμμα της. Καὶ θεωρῶ ἀνασσαν πᾶσαν γυναῖκα τῆς ὁποίας ἡ καρδιά ἐπιποθεῖ νὰ ἐπιχύσῃ ψυχικὸν ἠλιόφως εἰς τὰ ἀνίλια σκότη τῶν ἐλληνικῶν εἰρκτῶν.

Τὰ διάφορα κεφάλαια τοῦ εἰρημένου βιβλίου Ἑγκληματικότης καὶ Ἀνθρωπισμὸς εἶνε τὰ ἑξῆς: Τὶ ἔστιν ἔγκλημα — Τὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα. — Νευρολογικαὶ ἔρευναι. — Ὁ νεαρὸς ἐγκληματίας καὶ ὁ βιομηχανισμὸς τῶν φυλακῶν. — Μετατροπὴ τῶν φυλακῶν ἐπὶ τὸ βιομηχανικώτερον. — Ἀποικία καταδίκων. — Πῶς ἐπιζητεῖται ἡ λύσις τοῦ προβλήματος. — Ἐνέργειαι ἐν Ἀγγλίᾳ. — Ἐνέργειαι ἐν Ἀμερικῇ. — Ἐνέργειαι ἐν Ἰταλίᾳ. — Ἀποτυχία ἀποπείρας ἐν Ἑλλάδι. — Ἡ θανατικὴ ποινὴ.

ΑΝΑΣΤΗΤΩΣΑΝ ΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΑΙ ΤΑΞΕΙΣ

[Ἐκ τοῦ «Ριζοσπίστου» τῆς 10 Ἀπριλίου 1909,
ἄρθρον Π. Δρακούλη.]

Τὸ ἔτος τοῦτο καὶ τὸ προσεχές, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, εἶνε τὰ κρισιμώτερα τῆς γενεᾶς μας καὶ τὰ γονιμώτερα εἰς κοινωνικὰς μεταβολάς. Μεγάλα γεγονότα εἶνε προφανῶς ἐπὶ θύραις, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ περισωθῇ ἡ ὑπόστασις ἔθνων, ἅτινα θὰ εὗρεθῶσιν ἐν τῇ ὀπισθοπορείᾳ τῆς προόδου ἐντὸς τῆς προσεχοῦς δεκαετίας. Ἐὰν τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος δὲν δείξῃ τοῦ πνεύματος τούτου τὴν φιλοπατρίαν ἕσον τάχιστα, πολὺ φοβοῦμαι, ὅτι θὰ ταφῇ ὑπὸ τὴν ὀρσειράν, ἣν ἀποτελοῦσιν οἱ λόγοι, αἱ ἀγορεύσεις καὶ αἱ συζητήσεις τῆς συγχρόνου ἱστο-

ρίας του. Τὸ σύνθημα τῆς προόδου ἐν πάσαις ταῖς χώραις τοῦ πολιτισμοῦ εἶνε: *ἀναστήτωσαν αἱ ἐργατικαὶ τάξεις*. Τὸ σύνθημα αὐτὸ ἐνόνηι καὶ συνασπίζει ὅλας τὰς προοδευούσας κοινωνίας τῆς οἰκουμένης. Ἐὰν ἡ Ἑλλὰς παραγνωρίσῃ τὸ μέγα τοῦτο ἐγερτήριον, καὶ, ἀντὶ νὰ ἐνασχοληθῇ εἰς τὴν ἐπιδίωξιν ἐγγυήσεων ὑπὲρ εὐημερίας, διαπλάσεως, καὶ ἀνυψώσεως τῶν παραγωγικῶν τάξεων, ἐξακολουθῇ νὰ κατατρίβηται εἰς τὰς συνήθεις μεθόδους τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀβελτερίας, θὰ εὐρεθῇ ἐν τῇ ὀπισθοπορείᾳ τῆς προόδου, ὅταν ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου δὲν εἶνε μακρὰν. Ἐὰν ἡ Ἑλλὰς κωφεύσῃ εἰς τὸ ἐγερτήριον, θὰ ἐπαλάβῃ καὶ τὴν φορὰν ταύτην τὸ σφάλμα, ὅπερ διέπραξεν ἐν προγενεστέrais κρισίμοις ἐποχαῖς, ταχθεῖσα κατὰ συνέπειαν ἐν τῇ ὀπισθοπορείᾳ ἔνθα καὶ νῦν εὐρίσκεται. Ἀπαιτεῖται ἤδη δεκαπλάσια ἔντασις προσπαθειῶν ὅπως διαγκωνίσωμεν τὰς περιστάσεις καὶ προσπελάσωμεν εἰς τὴν πρωτοπορείαν τῆς προόδου. Ἄλλ' ἡ ἥρωϊκὴ προσπάθεια δὲν δύναται νὰ παραλειφθῇ ἀτιμωρηταί, καὶ πολὺ φοβοῦμαι, ὅτι ἡ τιμωρία ἐπὶ παραλείψει ἥρωϊκῆς προσπάθειας ἔσται θάνατος.

Καθ' ὃν χρόνον ἐν πάσῃ κοινωνίᾳ ὀργανίζονται ἰσχυραὶ καὶ στιβαραὶ ἐνώσεις σκοποῦσαι τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν βιομηχανικῶν καὶ γεωργικῶν συνθηκῶν, καθ' ὃν χρόνον κραταιαὶ Πολιτεῖαι ὡς ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία, ἡ Γερμανία συγκεντροῦσι τὴν πᾶσαν αὐτῶν μέριμναν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τῶν ἐργατικῶν τάξεων, διότι τούτων ἡ εὐημερία ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῶν νεωτέρων φώτων ὡς ἡ κρητὶς τοῦ ἔθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ μέλλοντος, καθ' ὃν χρόνον ἡ Βουλγαρία, ἢ ἡ Ἑλλὰς τῶν λόγων καὶ τῶν συζητήσεων ὑπερορᾷ ὡς ἀνεπίδεκτον προόδου, ὀργανίζει ἐπὶ κραταιῶν βάσεων τὰς παραγωγικὰς αὐτῆς τάξεις, βιομηχανικὰς καὶ γεωργικὰς, εἶνε παθητικὸν νὰ μὴ ἔχη τις νὰ χρονογραφήσῃ ἐν τῇ ὅλῃ δράσει τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας εἰμὴ σπασμωδι-

κὰς ἐνεργείας στερουμένας ζωῆς, ῥικνῶς καὶ ἀβεβαίως βαδιζούσας, ἄνευ νοήματος, ἄνευ σχεδίου, ἄνευ κατευθύνσεως.

Τί δύνανται φερ' εἰπεῖν αἱ ἑλληνικαὶ συντεχνίαι, ὅταν ὡς θεμέλιον αὐτῶν δὲν ὑπόκειται ἡ ἐρρωμένη ἐπιδίωξις τῶν καθαρῶς ἐργατικῶν συμφερόντων, καὶ πῶς θὰ δυνηθῶσι νὰ ἀξιώσωσιν ἀλληλεγγύην μετὰ τῶν συντεχνιῶν, ἃς ἔχουσιν ἤδη ὀργανώσει εἰς ἐργάται τῶν ἄλλων ἐθνῶν; Τί δύναται ἐν ἐργατικὸν κέντρον ἐδῶ καὶ ἐν ἐργατικὸν κέντρον ἐκεῖ, ὅταν, παρὰ πάντα τὸν ἡρωϊσμόν του καὶ τὸ πῦρ, ὅπερ διαθερμαίνει τὴν δράκα τῶν συντελεστῶν του, προσκόπτη εἰς ἀντιδράσεις ἐμπνεομένας ἀπὸ μικροφιλοδοξίας καὶ προσωπικὰς ἀντιλήψεις; Τί δύναται μία κοινωνιολογικὴ εἰσαγγελία, ἥτις μεθ' ὅλον τὸ σφρίγγος τῶν ὀλίγων, οἵτινες ἠσθάνθησαν τὴν τρομερὰν σημασίαν, ἣν ἔχει τὸ παγκόσμιον ἐγερτήριον τῶν ἐργατικῶν τάξεων, ἀδυνατεῖ νὰ καταστήσῃ τὴν φωνήν της ἀκουστήν εἰς τὰς μεγάλας ομάδας τῶν ἐργατῶν, τῶν ἀπογοητευμένων, ἀσυντάκτων, ἀπροστατεύτων καὶ στερουμένων, καὶ ἀγνοούντων τὴν ἀκατανίκητον δύναμιν, ἥτις θὰ τοὺς ἐχαρακτήριζεν, ἐὰν ἦσαν προσηκόντως ὀργανωμένοι καὶ ἐν συνδέσμῳ μετὰ τῶν ἐργατῶν πάσης ἄλλης χώρας;

ΘΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΕΧΝΙΩΝ

[Ἐκ τοῦ «Ριζοσπάστου» τῆς 18 Μαρτίου 1909,
ἄρθρον Π. Δρακούλη.]

Ἡ εἴσοδος τῶν Συντεχνιῶν εἰς τὴν ἐνεργὸν διεύθυνσιν τῆς Πολιτείας εἶνε ἀπαρχὴ θεσμοῦ, ὅστις δύναται νὰ λάβῃ μεγίστας διαστάσεις. Ἡ Συντεχνία ἐν Ἑλλάδι εὐρίσκεται εἰς ἀρχέγονον κατάστασιν, καίτοι οὐδὲν ἐκώλυεν, ἵνα κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη λάβῃ συμπαγῆ ὑπόστασιν. Ἀλλαχοῦ ἡ Συντεχνία εἶνε δύναμις, ἡ δὲ ἔνωσις τῶν Συντεχνιῶν εἶνε βᾶσις τῆς νεωτέρας συλλήψεως τοῦ κράτους. Αἱ συντεχνίαι

καλῶς ὀργανωμένοι εἶνε αὐτὸ τὸ Κράτος. Τὸ σημερινὸν Κράτος, ὅπως εἶνε συμπεπηγμένον, δὲν μέλλει νὰ διανύσῃ μακρὸν βίον. Ἡ ὀργάνωσις τῶν Συντεχνιῶν θὰ τὸ ὑποκαταστήσῃ. Πρόδηλος ἐπομένως ἡ σπουδαιότης, ἣν κέκτηται τὸ ζήτημα τῆς τύχης καὶ διαμορφώσεως τῶν Συντεχνιῶν. Δὲν ἔσχον ἀφορμὴν νὰ μελετήσω τὸν ὀργανισμόν τῶν παρ' ἡμῖν Συντεχνιῶν· ἀλλ' ἡ ὑπαρξίς αὐτῶν ἀπό τινος ἐμφαντικῶς ἐλκύει τὴν ἀντίληψιν πάντων. Ἐντεῦθεν ἡ περὶ αὐτῶν νῦξις μου τῆς ἐβδομάδος ταύτης. Ἡ ἐντύπωσις, ἣν ἀποκομίζω ἐκ τῆς προσφάτου ἐνεργείας αὐτῶν, εἶνε, ὅτι δὲν ἔχουσιν ὠρισμένον πρόγραμμα, καὶ ὅτι ἡ τακτικὴ τῶν εἶνε σφαλερὰ ὑπὸ στρατηγικὴν ἔποψιν. Συμπεραίνω προσέτι, ὅτι δὲν ἔχουσιν ἀρκετὰ χρήματα, τὰ χρήματα δὲ ὄχι μόνον εἶνε τὰ νεῦρα τοῦ πολέμου, ἀλλὰ προασπίζουσι καὶ κατὰ πάσης πρὸς δωροδοκίαν ἀποπείρας ἐξωθεν. Φρονῶ, ὅτι αἱ Συντεχνίαι ὀφείλουσι νὰ ἀσχοληθῶσιν ἐπὶ τινὰς μῆνας εἰς καταρτισμὸν ὠρισμένου προγράμματος διατυποῦντος θετικὰ καὶ ἀναμφισβήτητα αἰτήματα, παραδείγματος χάριν φόρον ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος καὶ νομοθετικὴν πρόνοιαν περὶ τοῦ ἐργάτου. Ὅσακις δὲ πρόκειται νὰ διατυπώνωσιν αἶτημα καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ συνοδεύωσι μὲ ἀπειλήν, ὅτι θὰ προσκάλέσωσι τὰς ὀμάδας, ὀφείλουσι νὰ εἶνε ὑπερβέβαιαι, ὅτι ἡ ἀπειλὴ θὰ ἐκτελεσθῇ, ἄλλως ἡ ἐξουσία καὶ ἡ πλουτοκρατία, ἅπαξ τῆς ἀπειλῆς μὴ ἐκτελεσθείσης, θὰ ἀδιαφορήσωσι καὶ ἡ ζημία τοῦ ἀγῶνος τῶν ἐργατικῶν τάξεων ἔσται μεγίστη. Φρονῶ τέλος, ὅτι αἱ Συντεχνίαι διὰ παντὸς τρόπου, διὰ ὀργανισμοῦ καταλλήλου εἰσφορῶν, κυρίως μὲν προερχομένων ἀπὸ τὸν πενιχρὸν ὀβολὸν ἐκάστου ἐργάτου, ἀλλὰ προσέτι ἀπὸ τὴν ἐθελουσίαν ἐλευθεριότητα τῶν συμπαθόντων ὑπὲρ τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου, ὀφείλουσι νὰ σχηματίσωσι ταμεῖον, ἵνα δύνανται ν' ἀπαντῶσιν ἀπροσκόπτως τὰ ἐξοδα τῆς ἐνεργείας τῶν, χωρὶς νὰ φοβῶνται χαλάρωσιν αὐτῆς, ἐλλείψει χρημάτων. Σχεδὸν ὅλοι σήμερον εἶναι συμπαθῶς διατεθειμένοι ὑπὲρ τῆς τύχης τῶν

ἐργατικῶν τάξεων καὶ δὲν ὑπολείπεται εἰμὴ λεγογισμένη ἐνέργεια, ὅπως αἱ Συντεχνίαι ἐκπληρώσωσιν ἐπιτυχῶς τὴν ἀποστολὴν των. Ὡς τελευταῖον νουθέτημα ὀφείλω νὰ προσθέσω «φοβοῦ τοὺς πολιτευομένους καὶ δῶρα φέροντας.»

Ὁ «Χρόνος» Ἀθηνῶν εἰς τὸ φύλλον τῆς 12 Ἀπριλίου 1909 ἔγραψε τὰ ἑξῆς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εἰς Λονδῖνον ἐπιστροφῆς τοῦ κ. Δρακούλη.

ΠΛΑΤΩΝ ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ

Ἀπέρχεται σήμερον εἰς Λονδῖνον ὁ κ. Πλάτων Δρακούλης, ὁ γνωστότατος κοινωνιστὴς συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφος, ὁ ἐκδότης τῆς ΕΡΕΥΝΗΣ, ἣτις ἀποτελεῖ νῦν τὸ Ἀνθρωπιστικὸν Εὐαγγέλιον τῶν χιλιάδων ἐλλήνων ἀναγνωστῶν τῆς.

Ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἔργων του παρουσιάζει αὐτὸν ὡς ἐστὶν πυρός, ἐξ ἧς ἀναπέμπονται οἱ σπινθῆρες καὶ αἱ ἀκτῖνες πάσης ἀνωτέρας ἀληθείας, ἠθικότητος καὶ καλωσύνης. Ὄντως ὁ ἐπίλεκτος αὐτὸς ἔλληνα δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς κολοσσιαῖον κεφάλαιον ἁρμονίας· ἀστήρ, ὅστις περιλάμπει ἠδέως, εἰς γλυκὺν ὄρθρον μεγάλων ὑποδείξεων διὰ τὸ μέλλον, τὸν ζόφον τῆς συγχρόνου ἐλληνικῆς κοινωνίας. Εἶνε σέλας καὶ ἔκλαμφις, διαγράψασα διὰ τῆς ὠραιοχρώμου διαδρομῆς τῆς τὸν εὐγενέστερον καὶ λεπτότερον κύκλον τῆς σκιρτήσεως τῆς καρδίας καὶ τῆς ἐκρήξεως τοῦ πνεύματος· διαδονήσασα τὰ μυχιαίτατα αὐτοῦ, θέσασα ἐπὶ θρόνου τὸ συναίσθημα, μεγαλύνασα καὶ ἱερώσασα, τὴν σκέψιν. Αὐτὴ εἶνε ἡ μία καὶ μόνη ἐντύπωσις ἐκ τῶν ἔργων του. Δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς μέγας, εὐγενής, βαθύς, ἀρχαῖος, κλασικὸς καὶ ἐντονώτατος χριστιανικὸς παλμὸς τῆς ψυχῆς τοῦ Πανελληνίου.

νίου· σάλπιγξ μελλούσης ἀναστάσεως, διακίνησις εἰς σεισμόν καὶ ἐξέγερσιν, περὶ τῆς προσδοκᾶται παρὰ τῶν μυστῶν τοῦ Γένους μας, ὅτι θὰ δυνηθῆ ν' ἀναθερμάνῃ μίαν ἡμέραν τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν Ἱερουργίαν. Τὸ μέχρι τοῦδε πνευματικόν του ἔργον εὐλόγως δύναται νὰ παραβληθῆ πρὸς ἥλιον, ἐξ οὗ διακτινοῦνται εἰς κυανᾶς καὶ πλήρεις θερμῆς ἀκτῖνας ὅλαι αἱ ἐπαγγελίαι, αἱ ὑποθήκαι καὶ ἐνδόταται ἐλπίδες τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὁ κ. Δρακούλης εἶνε ἀληθῶς ἐξηγνισμένη καὶ ἰδιαιτάτη μορφή. Ἐκλαυσεν, ἐμόχθη, σεν, ἐδιώχθη, ἐξωρίσθη χάριν τῆς Ἰδέας. Εἶνε ὁ κεκλημένος τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης. Πρῶτος ἐβροντοφώνησεν ἐνταῦθα τὰς ὑποθήκας τοῦ Κοινωνισμοῦ διὰ τοῦ μύθρου τοῦ "Αρδην. Καὶ ὅσοι εὐγενεῖς μεταξὺ τῶν ἐλλήνων, ἀναγνωρίζουσιν ἐν τῷ προσώπῳ του τὸν νέον Ἀπόστολον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους, ἐστηρικμένον ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς δημιουργίας τριάκοντα αἰώνων, ἥτις καὶ αὐτὴ ἀπέρρευσεν ἐκ τῶν θερμῶν ἐκείνου ἀναλαμπῶν. Εἰς τὸ ἰδεῶδες τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον ἔθεσε πρὸ πολλοῦ ἐν Ἑλλάδι ἓνα μέγαν θεμέλιον λίθον, μείναντα ἀμετακίνητον ἔκτοτε, ἔστω καὶ ἀφανῆ διὰ τοὺς πολλοὺς, θεωρεῖ ἰερωτάτην ὑποχρέωσιν του νὰ ἀφοσιωθῆ ἐξ ὀλοκλήρου. Καὶ ἡ ἐλπίζομένη ἐνταῦθα ἐγκατάστασις του, καθωπλισμένου δι' ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν μέσων καὶ ἀποφασισμένου νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ πάντα εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ἐπιταγὴν τῆς Ἰδέας, δὲν δύναται ἢ νὰ χαιρετισθῆ μετὰ συγκινήσεως καὶ χαρᾶς βαθείας παρ' ὅλων τῶν ἐξαρτώντων τὴν πρόοδον τοῦ Γένους ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς του ἀπὸ τῆς κοινωνιστικῆς ἐνεργείας, ὡς ἀπὸ κέντρου, περὶ ὃ στρέφεται πᾶσα Ἀνθρωπιστικὴ ἀναγέννησις.

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΔΡΑΚΟΥΛΗ ΚΑΙ ΓΡΕΨ

[Ἄρθρον τοῦ «Χρόνου» τῆς 14 Ἰουνίου 1909]

Ἐθνικῶν συγχαρητηρίων ἄξιος εἶνε ὁ κ. Δρακούλης. Τὸ γεγονός ὅτι, παρακαθίσας εἰς συμπόσιον πρὸς τιμὴν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας προέπειεν ὑπὲρ αὐτοῦ εὐχρηθεῖς ἵνα ἀποδοῖ « ὁ ἐλευθερωτῆς τῆς Κρήτης », ὡς διελάμβδανε προχθεσινὸν τηλεγράφημα τοῦ «Χρόνου», τὸ γεγονός, λέγομεν, τοῦτο εἶνε πόρισμα μακρᾶς ἐργασίας, περὶ τῆς ὁποίας θὰ λεχθοῦν τὰ δέοντα ἐν καιρῷ. Ὑπὸ ποικίλας ἐπόψεως εἶνε ἀξία προσοχῆς ἢ δρᾶσις τοῦ κ. Δρακούλη. Ζήσας ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν κοινωνίᾳ ξένη εὐδοκιμήσας, ἀπέδειξε τὸ μυριάκις ἤδη παρατηρηθέν, ὅτι οἱ Ἕλληνες προκόπτουν πανταχοῦ ἀλλαχοῦ περισσότερον ἢ ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι, ἣτις καθίσταται μητρὶς διὰ τοὺς καλοὺς καὶ ἣτις πληθὺν ἀγαθῶν τέκνων ἀπεξένωσεν. Ἐπειτα ἡ ἐθνικῶς τελεσφόρος ἐργασία τοῦ κ. Δρακούλη μαρτυρεῖ ὅτι παραπλεύρως τῆς ἐπισήμου Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἐμάρανε, διέφθειρε καὶ ἀπεβλάκωσε, μοχθεῖ ἢ ἄλλη Ἑλλάς, ἡ ἀνεπίσημος, ἡ μηδένα τίτλον ἔχουσα, ἡ ἰδιῶτις, ἡ ὁποία ἀγωνίζεται νὰ διορθώσῃ κατὰ τὸ ἐνδὸν τὰ ἁμαρτήματα καὶ τὰ ἔκτροπα τοῦ Κράτους. Ἀλλοίμονον εἰς τὸ ἑλληνικὸν Γένος ἂν ἔλειπον καὶ οἱ ἄνδρες, οἱ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐργαζόμενοι, ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας δηλαδὴ καὶ δι' ἰδίων δυνάμεων, μακρὰν δὲ τῆς λύμης τῶν ἐπισήμων.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι σημαίνει ἡ χρηστόκαρπος δρᾶσις τοῦ κ. Δρακούλη ὅτι, κατ' ἐξοχὴν κοινωνιολόγος ὢν καὶ ὑπὲρ φιλοσοφικῶν θεμάτων τελεσιουργήσας, δὲν ἀφέθη νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ φαντασιοπλήκτων ἰδεῶν, ὡς πράττουσιν πολλοὶ, χάνοντες τὴν ἀντίληψιν τῆς πραγματικότητος, ἀλλ' ἐτήρησε τὸ μέτρον καὶ ἐνέμεινε εἰς τὸ ὀρθὸν, κηρύσσων ἑαυτὸν πρὸ

παντὸς ἄλλου στρατιώτην τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος. Εἶνε δὲ πρὸς τούτοις ἀξιοσημείωτον παράδειγμα ὅτι παρ' αὐτῷ, ἢ διανοητικῇ ἐνασχόλησιν δὲν ἀπέκλεισε τὴν εἰς τὴν πολιτικὴν εὐδοκίμησιν, ὡς συμβαίνει ἀλλαχοῦ, ὅπου ὡς δόγμα κηρύσσεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων δὲν ἔχει νὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὴν πολιτικὴν. Ἰδιαζόντως διὰ τοὺς Ἕλληνας δημοσιογράφους, ἀπὸ τοὺς κόλπους τῶν ὁποίων προῆλθεν ὁ κ. Δρακούλης, εἶνε τιμητικὸν τὸ γεγονὸς τῆς ἀναδείξεως αὐτοῦ, ἀποδεικνύον διὰ μυριοστὴν ἀκόμη φοράν ὅτι ὁ Τύπος, ὁ τόσον κατακρινόμενος, αὐτὸς πάλιν εἶνε ὁ τοὺς ἐπιλέκτους μαχητὰς τῆς ἐθνικῆς ἰδέας δίδων.

Τάξας ἑαυτὸν ἀκραιφνῶς θεράποντα τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος ὁ «Χρόνος» καὶ ἐντελῶς ἀπηλλαγμένος κομματικῶν ὑποχρεώσεων ὧν, χαίρει διὰ δύο τινὰ πρῶτον, διότι ὁ κ. Δρακούλης καταλέγεται εἰς τοὺς ἰδιαιτέρους αὐτοῦ συνεργάτας, καὶ δεύτερον, διότι κατατάσσεται εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀπὸ τῶν ὁποίων θὰ ληφθῇ τὸ ὑλικὸν τοῦ μέλλοντος πρὸς δημιουργίαν καταστάσεως, ὑπὲρ ἧς ἀπὸ χρόνου πολλοῦ μοχθεῖ ἢ ὑμετέρα ἐφημερίς συμφώνους ἔχουσα πρὸς τοῦτο πάντα τοὺς ἀληθῶς πονοῦντας τὴν πατρίδα.

Ὅταν ἐπιστῇ ἢ κατάλληλος ὥρα—θὰ ἔλθῃ δ' αὕτη ἐνωρίτερον ἢ ὅσον κοινῶς πιστεύεται—θὰ εὐρεθῶσι τότε τὰ στοιχεῖα πρὸς ἀναδημιουργίαν, ὅπως διατρανωθῇ ἀριδῆλως ὅτι στρεβλὴ καὶ πονηρὰ εἶνε ἡ θεωρία ὅτι ὁ τόπος πάσχει ἀπὸ λειψανδρίαν—θεωρία τεθεῖσα ἐπιτηδείως εἰς χρῆσιν ὑπὸ τῶν λυμεῶνων καὶ τῶν δημοδόρων, ὅπως δικαιολογήσῃ τὴν ὀλεθρίαν καὶ ἐθνοφθόρον διαγωγὴν των. Τιμὴ τότε θὰ θεωρηθῇ διὰ τὸν κ. Δρακούλην καὶ διὰ τοὺς ὁμόφρονάς ὅτι ἔμεινεν ἀμέτοχος τοῦ δημοσίου καὶ δὲν φέρει τὴν εὐθύνην τοῦ παρελθόντος, ἀλλ' ἀπέμεινεν ἢ παρακαταθήκη τοῦ μέλλοντος, ἢ δύναμις τῆς μελλούσης νὰ ἀναγεννηθῇ Ἑλλάδος, ὁ ἀνὴρ τοῦ Εἰκοστοῦ αἰῶνος.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ Π. Ε. ΔΡΑΚΟΥΛΗ

ΕΠΙΔΙΩΚΟΜΕΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟΥ 1885

Κατάργησις τῆς πλουτοκρατίας διὰ τῶν ἐξῆς βαθμιαίων μέσων :

1. Ἀναγνώρισις τῆς ἀρχῆς ὅτι πᾶσα δρᾶσις τῆς Πολιτείας δεόν νὰ ἀφορᾷ πρωτίστως εἰς τὴν ἀνεσιν, εὐημερίαν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ παραγωγέως· ἐπομένως χρησιμοποίησις πάντων τῶν μέσων τῆς παραγωγῆς καὶ συγκοινωνίας ὑπὲρ τοῦ παραγωγέως.

2. Ἀναγνώρισις τῆς ἀρχῆς ὅτι ἔθνος δικαιούνται μόνον νὰ ὀνομάζωνται οἱ παραγωγεῖς, δηλαδή αἱ ἐργατικαὶ τάξεις. Ἐργατικαὶ τάξεις λογίζονται ὅλοι οἱ ζῶντες ἀπὸ τὰς χεῖρας των· ὅλοι δηλαδή οἱ μὴ θησαυρίζοντες εἴτε ἀπὸ τὸ Δημόσιον Ταμεῖον εἴτε ἀπὸ εἰσόδημα ἐκ κεφαλαίων ἢ γαιῶν ἐν εἴδει ἐνοικίου, τόκου, ἢ κέρδους. Ἐργάται ἔλληγες ἐπομένως ὑπολογίζονται, μαζῇ μὲ τὰς οἰκογενείας των, εἰς ἓν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον. Ἐκ τούτων ἐπείγει νὰ ὀργανωθῇ φάλαγξ ἐκ δέκα χιλιάδων ἐργατῶν ὡς πυρὴν τῆς ὅλης πολιτειακῆς ὀργανώσεως.

3. Ἡ Πολιτεία ὀφείλει νὰ νομοθετήσῃ συντάξεις διὰ τοὺς ὑπερηλίκους ἐργάτας οἱ ὅποιοι ὑπολογίζονται εἰς 100,000.

4. Πρέπει νὰ νομοθετηθῇ ὄριον ἡλικίας ἐργατῶν· ἀνώτατος ὅρος ἐργασίμων ὡρῶν, καὶ ἐλάχιστος ὅρος ἡμερομισθίου.

5. Ἡ Πολιτεία ὀφείλει νὰ εὕρισκῃ ἐργασίαν διὰ τοὺς στερουμένους τοιαύτης ἰδρύουσα πρὸς τοῦτο Ἐργασιαστήρια (ἴδε ΕΡΕΥΝΑΝ, τόμ. Δ', τεῦχος 10) θεσπίζουσα ἀσφαλιστικὸν σύστημα κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς ἀεργίας (ἴδε ΕΡΕΥΝΑΝ, τόμ. Δ', τεῦχος 8) καὶ ὀργανίζουσα δημόσια ἔργα.

6. Κατάργησις τῶν ἐμμέσων φόρων καὶ φορολόγησις τοῦ ἀπρόσδουλεύτου ἐπαυξήματος (ἴδε ΕΡΕΥΝΑΝ, τόμ. Α', σελ. 141) καθὼς ἐπίσης τῶν εἰσοδημάτων καὶ τῶν κληρονομιῶν.

7. Δικαίωμα ψήφου εἰς τὰς γυναῖκας ἐπὶ τῇ βάσει ὠρισμένης ἀνατροφῆς καὶ παιδείσεως.

8. Ὁργάνωσις τοῦ στρατοῦ κατὰ τὸ ἐλθετικὸν σύστημα.

9. Ἀυτόνομα καὶ Ὁμοσπονδία τῶν Δήμων.

10. Πλήρης καὶ ἐκ θεμελίων ἀναδιοργάνωσις τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος ἐπὶ τῇ βάσει μορφώσεως χαρακτήρων.

11. Ἀναδιοργάνωσις τοῦ Ποινικοῦ Συστήματος ἐπὶ τῇ βάσει μετατροπῆς τοῦ συστήματος τῶν φυλακῶν ἀπὸ στρατιωτικοποινικοῦ εἰς ἠθικοβιομηχανικόν.

12. Ἐν ταῖς ἐξωτερικαῖς σχέσεσι καλλιέργεια διεθνοῦς ἐγκαρδιότητος ἐπιδίωξις συστήματος πολιτικῶν φιλιῶν μετὰ ὅλα τὰ κράτη τοῦ Αἴμου, καὶ συνεννόησις μετὰ τὰς ἐργατικὰς τάξεις ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, ἰδίως τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου.

Ἡ Ἐρευνᾶ καὶ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΑΥΤΗΣ

Τῷ 1901 ὁ κ. Δρακούλης ἱδρυσεν ἐν Ὁξφόρδῃ τὸ ἤδη περιώνυμον μηνιαῖον περιοδικὸν ΕΡΕΥΝΑ.

Ἡ ΕΡΕΥΝΑ διεξηγεῖ τοὺς νόμους τοῦ βίου. Διακεντᾶ εἰς δράσιν καὶ αὐτανάπτυξιν. Ἐμπνέει τὸν ἔρωτα τῆς εἰρήνης, τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς ἀληθοῦς ζωῆς καὶ τὴν βεβαιότητα τῆς ἀθανασίας. Κραταιοὶ τὴν καρδίαν· οἰκοδομεῖ χαρακτῆρα καὶ τρέφει τὸν νοῦν. Ἐρευνᾶ καὶ ἐρμηνεύει πᾶν ὅ,τι ἰδανικώτατον ἐν τῇ συγχρόνῳ διανοήσει καὶ δράσει καὶ δεικνύει τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν κοινωνικὴν μεταμόρφωσιν.

Αἱ κρίσεις τοῦ ἐλληνικοῦ Τύπου (*Ἀκρόπολις, Ἄστν, Ἐστία, Νέον Ἄστν, Σκρίπ, Ταχυδρόμος, Κάϊρον, Ἀστήρ, Χρόνος* κλπ.). συνοφίζονται ὡς ἑξῆς:

«Ἡ ΕΡΕΥΝΑ εἶνε μοναδικὸν φαινόμενον ἐν τῷ ἐλληνικῷ στερεώματι καὶ δὴ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ μεγάλῃ Ἀγγλίᾳ. Ἡ δύναμις τῆς εἶνε ἡ δύναμις ἣτις βασιζέται ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀληθείας. Ἐξαποστέλλει εἰς τὸ πανελλήνιον τοὺς θρεπτικωτάτους τῶν χυμῶν. Πᾶς Ἕλληνα πρέπει νὰ ἐναθρύνεται καλούμενος συνδρομητῆς τῆς ΕΡΕΥΝΗΣ. Ἡ ΕΡΕΥΝΑ ἀνυψώνει καὶ φρονηματίζει. Εἶνε φωτεινὸν περιοδικόν, προῖδον νοῦ καὶ ἀγάπης. Ζωογονεῖ τὸ γένος. Εἶνε πρῶτυπον ἀρτίου νοῦ καὶ ἀρτίας καρδίας. Ἀκτινοβολεῖ μεγάλην στοργὴν πρὸς τὸ γένος. Ἐξόχως πρακτικοῦ πνεύματος καὶ ὑψηλῶν νοημάτων. Ἀνοίγει νέους ὁρίζοντας. Ἐξαγνίζει τὰ ἦθη. Τιμᾶ τὴν ἐλληνικὴν διάνοιαν. Εἶνε ἐθνοποιός. Δικαιοῦται εἰς πανελλήνιον ὑποστήριξιν. Διὰ τῆς ΕΡΕΥΝΗΣ μεταλαμπαδεύονται εἰς τὸ γένος μας νέοι κόσμοι καὶ σπείρονται ζῶσαι ἰδέαι.

Οὐδέποτε ἄλλοτε, ἀπὸ τῆς συμπήξεως τοῦ Βασιλείου αὐτοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἠκούσθη καθαρωτέρα φωνὴ ἀληθείας καὶ

δικαιοσύνης, ἐκτὸς ἐκείνης ἣτις ἐξεπέμφθη διὰ τῶν πνευματικῶν ἔργων τοῦ κ. Πλάτωνος Δρακούλη. Αἱ ἰδέαι του ἐκπορεύονται ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀγνοτάτης καὶ μυχιαιτάτης πηγῆς τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς διανοήσεως καὶ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ αἰσθήματος. Περιλαμβάνουσαι δὲ ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ καὶ πλήρει κάλλους διατυπώσει των πᾶν ὅ,τι ἡ ἔκτοτε ἐξέλιξις παρουσίασε νέον καὶ χρήσιμον, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἡ μεγάλη κρηπίς, ἐφ' ἧς μόνον καλεῖται νὰ θεμελιωθῇ γιγάντιον καὶ πανσθενὲς τὸ Νεοελληνικὸν οἰκοδόμημα. Οὕτω, ἡ Ἑλληνικὴ φυλή, «σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη» ὡς λέγει ὁ Σολωμός, δὲν δύναται νὰ εἶνε, ἢ ἀποτύπωμα τῶν ἐνδοξοτέρων ἐμφανίσεων τῆς Ἑλληνικῆς δημιουργίας τοῦ παρελθόντος, ἄρα ἅπαξ ἔτι, ὡς τὸ πάλαι, πρότυπον δι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα.»

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΗΣ

Ἡ ΕΡΕΥΝΑ ἀφορᾷ εἰς πραγμάτων τοῦ ὑψηλοτέρου ἰδεώδους εἰς ὃ δύναται νὰ ἀτενίσῃ οἰαδήποτε φυλή. Ἡ ΕΡΕΥΝΑ εἶνε ἀφωσιωμένη εἰς τὸ ἔργον τῆς διαμορφώσεως ἑλληνικοῦ ἤθους διακρίνοντος τὸ ἑλληνικὸν γένος, περιποιούντος τιμὴν εἰς τὰς παραδόσεις μας, ἱκανοῦ ν' ἀνυψώσῃ τὸ ἀνθρώπινον Γένος. Πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ἵνα ὁ Ἕλλην παρακολουθῇ νοημόνως καὶ ἀφιλαύτως τὴν πρόοδον τῶν φώτων οἷα συντελεῖται ἐν τοῖς κέντροις τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ νὰ παρακολουθῇ αὐτὴν οὕτως ὥστε νὰ ἐμπνέεται καὶ διακεντᾶται εἰς δρᾶσιν καὶ εἰς αὐτοδημιούργησιν. Ἡ ΕΡΕΥΝΑ εἶνε τὸ ἄριστον αὐτοῦ βοήθημα πρὸς τοιαύτην προσπάθειαν. Ἡ ΕΡΕΥΝΑ προσφέρει εἰς τὸ γένος τὴν κλεῖδα τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ἐντελείας, διότι ἀσχολεῖται νὰ ἀνάψῃ ἅπαξ ἔτι ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Ἕλληνος τὸ ἱερὸν πῦρ ὅπερ ἐθέρμαινε τὴν φυλὴν μας τὸ πάλαι. Τὸ πᾶν εἶνε νὰ ἀναζυμωθῇ ἠθικῶς. Ἄπαξ τοῦτο κατορθώσῃ, θὰ συνεχίσῃ τὴν μεγάλην ἀποστολὴν τῆς, ἀποστολὴν ἣν διέκοψαν περιπέτεται αἰώνων. Θὰ δράξῃ τότε ἀρμοδίως τὴν δᾶδα τῆς προόδου καὶ θὰ τὴν διαβιβάσῃ εἰς τὰς μελλούσας γενεὰς τῆς Ἀνθρωπότητος. Ἡ ἠθικὴ ἀνοικοδόμησις εἶνε ἢ κλείς ἢ ἠθικὴ ἀνοικοδόμησις εἶνε ἢ δύναμις ἢ κρυπτομένη ὀπισθεν πάσης ὑλικῆς εὐδοκιμήσεως. Ἐάν, δηλαδή, μὴ οἰκοδομήσωμεν χαρακτῆρας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐμπνεύσεων τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Χριστοῦ, πᾶσα ἄλλη προσπάθεια εἶνε φρούδη. Χαρακτῆρ σημαίνει προορισμόν, καὶ ἀληθῆς δόξα ἐνὸς ἔθνους εἶνε ὁ ἀγνὸς καὶ ὑψηλός, ὁ ὑπέρτερος καὶ ἀνθρωπιστικὸς χαρακτῆρ ὅστις τὸ διακρίνει. Ἄνευ τοιούτου κατορθώματος καὶ ἂν χίλια θεωρηκτὰ ἀποκτήσωμεν, θὰ εἶνε καὶ τὰ χίλια μάταια, ἐνῶ ἐάν

ἐξασφαλίσωμεν πρώτιστα ἑλληνικὸν ἦθος, ἐξησφαλίσωμεν τὰ πάντα, καὶ αὐτὰ τὰ θωρηκτὰ εἵποτε γίνῃ ἀνάγκη αὐτῶν. Τὸ ὅτι τὸ γένος μας ἔκαμε προόδους τινάς, τοῦτο δὲν εἶνε ποσῶς λόγος ἵνα αὐταρέσκως ἀρκεσθῶμεν. Τοιαύτη ὀλιγάρκεια θὰ ἦτο ὀπισθοδρόμησις. Ἄλλ' ἀκριβῶς διότι κάπως ἐπροοδεύσαμεν ἠθικῶς, διὰ τοῦτο ἡ ΕΡΕΥΝΑ ἐπεδόθη εἰς τὸ ἔργον νὰ διακεντᾷ τὴν ἑλληνικὴν φύσιν εἰς ἐπιτέλεσιν πολὺ πλειόνων, ἀσυγκρίτως πλειόνων. Μέθοδος τελεσφορωτέρα ταύτης δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Ἐννοῶ τὴν μέθοδον τοῦ προσελκύειν τὴν προσοχὴν τοῦ γένους εἰς τὰ ἰδεώδη ἐκείνα τῶν λαῶν τῆς Οἰκουμένης ἅτινα διὰ τὸ ὕψος των ἰθύνουν τὸν σύγχρονον πολιτισμὸν καὶ τὸν ὠθοῦν πρὸς ὑπερτέρους ὀρίζοντας. Αὐτὰ τὰ ἰδεώδη ἐξεπορεύθησαν ἀπὸ τὰς παραδόσεις τοῦ ἔθνους μας. Αὐτὰ κυβερνῶσι τὸν κόσμον. Εἰς αὐτὰ τὰ ἰδεώδη τὸ ἔθνος μας δέον νὰ φανῇ πιστόν. Μετ' αὐτῶν ὀφείλει νὰ συνταχθῇ. Αὐτὰ εἶνε αἱ προστάτιδες ἡμῶν ἐγγυήσεις, καὶ ἀπέναντι αὐτῶν ὁ Ἕλληνας ἔχει εὐθύνην. Ὁ Ἕλληνας σήμερον ἐπιβαρύνεται ὑπὸ μίας κολοσσιαίας εὐθύνης νὰ μὴ φανῇ τὸ γένος μας ὑποδεέστερον τῶν προσδοκιῶν τῆς Ἀνθρωπότητος.

Τὸ πρῶτον τεῦχος τῆς ΕΡΕΥΝΗΣ ἐξεδόθη τὸν Νοέμβριον τοῦ 1901. καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ περιοδικοῦ δύναται νὰ συνοψισθῇ εἰς τὴν ἐξῆς φράσιν ἣν ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τῆς πρώτης σελίδος τοῦ πρώτου τεύχους :

Ἡ πᾶσα ἐθνικὴ ἐργασία ἔπρεπε νὰ συγκεντρωθῇ εἰς τοῦτο· πῶς νὰ δημιουργήσωμεν ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἐκτάκτου ἀνθρωπισμοῦ, παραδειγματικῆς πνευματικότητος, θαυματουργοῦ φιλοπονίας, χαρακτῆρας ὧν μόνη ἢ παρουσία ν' ἀνυψώνῃ καὶ ἀναγεννᾷ.

Εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἠτένισεν ἡ ὅλη δράσις τῆς ΕΡΕΥΝΗΣ ἕκτοτε μέχρι τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος τεύχους τῆς, καὶ περὶ τούτου μαρτυροῦσιν αἱ παμπληθεῖς ἐπιστολαὶ ἑλλήνων πανταχόθεν τοῦ κόσμου, οἵτινες ἀντελήφθησαν τὴν δτηρῶσαν τῆς προσπάθειαν καὶ τὴν τελεσφορότητα τῶν μεθόδων τῆς.

ΕΡΓΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗ

- Ἡ πρακτικὴ ἀξία τοῦ Χριστιανισμοῦ.....
- Ἑγχειρίδιον καὶ Ἠθικὴ, ἔκδοσις τετάρτη, περιέχουσα ἐν
τέλει 24 ἀκροαγωγικὰς συνταγὰς.....
- Τὸ ἔργον τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.....
- Ἡ Κοινωνία τοῦ μέλλοντος.....
- Νεοελληνικὴ γλῶσσα καὶ Φιλολογία. Τρεῖς διαλέξεις
ἐκφωνηθεῖσαι ἀγγλιστὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ὁξ-
φόρδης. Ἐκδοσις ἑλληνικὴ.....
- Ἐγκληματικότης καὶ Ἀνθρωπισμός. Μελέτη περὶ ἀνα-
μορφώσεως τοῦ Ποινικοῦ Συστήματος.....
- Τὸ Ἐγχειρίδιον τοῦ Ἐργάτου, ἦτοι αἱ βάσεις τοῦ σο-
σιαλισμοῦ, Ἀθῆναι 1893.....
- Ἄρδην, μηνιαῖον κοινωνιολογικὸν περιοδικὸν ἐν Ἀθί-
ναις 1885—1887.....
- Ἐκκλησίαι εἰς τοὺς Νέους, μετάφρασις ἐκ τῶν τοῦ
Κραπότκιν.....
- Φῶς ἐκ τῶν Ἐνδον.....
- Ἡ Δύναμις τῶν Ἰδεῶν.....
- Στοιχεῖα Βιονομίας. [Τὸ ἔργον τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ἀρετὴ
καὶ ἐπίμονος προσπάθεια εἶνε βέβαιος θρίαμβος, καὶ ἡ Βιονο-
μία ἀναλύει τὰς συνθήκας ὑφ' αἷς ὁ θρίαμβος, ἀκολουθεῖ τὴν
μετ' ἀρετῆς ἐπίμονον προσπάθειαν. Οἷοςδήποτε θέσῃ εἰς ἐφ-
αρμογὴν τὴν γνῶσιν ἢν θ' ἀποκτίσῃ μελετῶν τὸ ἔργον ἐπὶ
ἐν ἔτος, θὰ ἴδῃ ταχύτατα τοὺς καρποὺς τῆς δημιουργικῆς
του δυνάμεως ὑπὸ μορφῆν εὐπορίας καὶ γαλήνης].